



REDACCIÓ :
Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S-et-O).

ADMINISTRACIÓ :
M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 — Toulouse

Endavant

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscipció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

L'ALIANÇA SINDICAL INSTRUMENT DEL COMBAT ANTIFRANQUISTA

La reorganització de l'Aliança Sindical està profundament lligada a la del bloc o front democràtic que les darreres iniciatives de la C.N.T. a l'exili, i diverses gestions a l'Interior posen de nou a l'ordre del dia.

En efecte, seria un greu error que condemnaria al fracàs, voler separar artificialment els dos elements d'aquesta mateixa acció, que és la lluita per una societat democràtica. Si en un règim de llibertat, l'acció sindical té un terreny particular, no ocorre el mateix — al nostre entendre — quan es tracta de combatre la dictadura. Al contrari: per obtenir el triomf de les reivindicacions mínimes (el dret s'associar-se lliurement, el dret d'utilitzar l'arma dels treballadors, que es la vaga), cal que els sindicats no únicament participin activament a la lluita contra l'estat totalitari, sino que en siguin l'ànima, el motor.

L'Aliança Sindical no ha de ser doncs una via morta on adreçar els importuns que plantegen la necessitat d'una mobilització popular per liquidar el franquisme, mentre els partits polítics es reservarien les negociacions i els contactes per posar en peu l'instrument de govern antifranquista. Els anys transcorreguts ens ensenyen clarament que no hi haurà aquest instrument — almenys aquest instrument democràtic — sense una forta pressió de les masses obreres. I qui pot mobilitzar i dirigir les masses obreres, sense una forta xarxa d'organització sindical clandestina? No és aquesta l'experiència capital de les accions populars que s'han intentat?

Es per tot això que som partidaris d'un Front Democràtic que comprengui

alhora les sindicals, i els partits tal com s'ha fet a Catalunya.

Però hi ha més. La declaració de la C.I.O.S.L. i de la C.I.S.C. oposant-se a Franco i a la C.N.S. i prometent ajuda als sindicats clandestins, és un bon puntal per a la lluita. Però tota l'ajuda que puguin donar les Internacionals només serà fecunda si és utilitzada a l'Interior i per l'Interior, amb la finalitat d'ajudar aquesta tasca fonamental d'enquadrament i de preparació sindical, que és infinitament més difícil — i més útil — que les reunions, els actes i els mitings a l'exili.

Per a complir aquesta feina cal que les Aliances Sindicals s'organitzin segons les realitats peninsulars. Cal que l'Aliança Sindical de Catalunya es planteji i resolgui els propis problemes d'organització, de propaganda i de preparació del treball, i que participi directament a les negociacions i contactes que actualment tenen lloc amb les Internacionals Sindicals.

Això no significa naturalment cap mena de «separatisme» sindical, encara que hi hagi gent que així ho pensi. És sobretot una preocupació d'eficàcia. Els elements fonamentals de l'acció sindical a Catalunya — que no presenta els mateixos aspectes que al País Basc, o a Andalusia, per exemple — són la C.N.T. i la U.G.T. I la C.N.T. i la U.G.T. de Catalunya tenen una llarga tradició que els ha permès de plantejar i definir al llarg dels anys uns llacos de caracter federatiu amb els treballadors de la resta d'Espanya. Tota política sindical que no tingui en compte aquestes realitats catalanes serà ineficàcia i a més pot resultar perillosa pel futur, perquè pot crear rezels i conflic-

tes que més valdria escair, des del primer moment. Ens referim, concretament, al sindicalisme cristià que pot molt ben existir a Catalunya, però que no hi ha existit fins ara, i que — per començar — ha de ser fidel als contactes i a les tradicions de Catalunya expressades com hem dit abans. El desig d'alguns sindicalistes espanyols de trobar sindicalistes cristians podria induir en error als democrata-cristians de Catalunya que tenen preocupacions sindicals. Organitzin o no el propi aparell sindical, que això es cosa seva, el primer problema que han de plantejar-se a Catalunya és el problema de l'Aliança Sindical de Catalunya. Dit d'altra manera: són les organitzacions sindicals del nostre poble — que no són, repetim les del País Basc o d'Extremadura — les que han de dir la seva paraula en aquesta qüestió. I la seva paraula — n'estem segurs si les coses es fan ben fetes — serà essencialment al servei dels interessos de tots els treballadors; sigui quina sigui la seva ideologia.

En resum: si es vol fer quelcom de positiu, l'Aliança Sindical de Catalunya ha de ser la base de l'acció catalana, i ningú no deu servir-se de la situació de dictadura per manobres que no donarien res. Si es fa així, l'Aliança Sindical de Catalunya serà — com ha estat sempre — el motor de tota acció sindical peninsular, que per ésser eficaç ha d'organitzar-se segons les realitats i no segons les ordres d'un centralisme que Espanya és incapaç de resoldre res, i que a l'exili, a més d'impuixant, és ridícul.

UN COMITE C.I.O.S.L. - C.I.S.C. AJUDARA ELS SINDICALISTES DE LA PENINSULA

S'ha donat a conèixer una nota fent saber la constitució d'un comitè inter-sindical compost de representants de les dues internacionals «i de les organitzacions espanyoles qui hi són afiliades». Segons les nostres informacions es tracta per ara de la representació de la C. E. de la U.G.T. a l'exili, de S.T.V., dels sindicats cristians catalans i dels sindicats cristians espanyols.

La C.N.T. assistí a les reunions com a observador.

Federació i Confederació

Per Joan GILABERT

L'editorial «Las Españas» de Mèxic, ha publicat, fa uns mesos, un volum molt interessant, dedicat, totalment, a l'estudi del passat històric dels pobles hispànics i a orientar perspectives per la futura estructura de l'Estat Espanyol.

Comença amb un pròleg molt interessant de Josep Ramon Arana, on parla de les divergències tradicionals entre Castella i Catalunya, i propugna per un diàleg cordial que ens porti a una entesa autèntica en l'esdevenidor.

Segueix, en segon terme, una lliçó d'història del mestre Bosch Gimpera. En la mateixa s'exposa, fonamentalment, la seva coneguda teoria de que «Espanya» no és altra cosa que un conglomerat de pobles que tenen característiques diferents molt definides i que lluiten per a mantenir la seva personalitat col·lectiva. Són pera ell un conjunt d'unitats que volen conviure, sense acceptar l'hegemonia de cap de les parts integrants.

Finalment s'insereix un estudi d'Anselm Carretero i a ell, preferentment, dediquem aquest comentari.

Carretero ens explica d'una manera brillant l'origen democràtic i federatiu del poble castellà i atribueix la mixtificació o desviació de la seva veritable personalitat nacional, en part, a la influència de Lleó, i, d'una manera fonamental, a la tirania real que va dominar l'Estat Espanyol des de Carles I. Sosté la tesi de que primerament fou esclavitzat el poble de Castella i després, servint-se del mateix la tirania va estendre's progressivament a tots els altres pobles de la Península que veieren, poc a poc, reduïdes o totalment perdudes les seves llibertats col·lectives i individuals. L'estudi és acurat i convincent i no podem objectar la seva veracitat. Per altra banda Lluís Carretero Nierva ja havia estudiat a fors el mateix problema, i, en el camp català, Pi i Margall i Rovira i Virgili ja havien exonerat de tota culpa al poble castellà, tot considerant — igual de Carretero — que la gran responsabilitat requeria damunt de les dinasties estrangeres.

El que ens interessa ara, però, fonamentalment, i de cara al futur, és el pensament de l'amic Carretero. Sembla, pel que escriu en l'alludit estudi, que és partidari d'una Federació a base dels antics regnes que existiren a la Península durant la lluita contra els musulmans. Es manifesta contrari d'una estructura futura

a base de quatre nacionalitats i creu que la solució estatutària que va establir la República del 1931 no va ésser satisfactòria.

Si és justa la nostra interpretació hem de dir clarament que no coincideix amb el concepte que nosaltres tenim del futur, ni com a socialistes ni com a catalans. Entenem nosaltres que l'estructura del futur Estat Espanyol s'ha de fer a base de les quatre nacionalitats existents i, si es vol, — com ha defensat algunes vegades el Dr. Bosch Gimpera — incloure-hi una cinquena, que seria Andalusia; per les seves característiques especials ben definides. Naturalment que nosaltres volem una Confederació d'aquestes cinc nacionalitats a base d'una Federació prèvia dintre de les mateixes. Es a dir, per a concretar, voldríem integrar una Federació a base de Catalunya, València i Balears, i després confederar-nos amb les Federacions d'Euzkadi, Galaico-Portuguesa, Asturies-Lleó-Castella i altres pobles que vulguin sumar-s'hi, i Andalusia. Aquesta és la solució que ens plau més als catalans i que creiem sincerament que si s'arribés a plebiscitar comptaria amb el vot favorable de la immensa majoria de ciutadans que integren el conglomerat català-valencià-balear.

Ara bé, com que per arribar a una entesa cal que siguin totes les parts les que manifestin clarament el seu pensament, no creiem gens menyspreable la posició de Carretero. Considerem que a més dels antecedents històrics i lingüístics, cal tenir en compte la voluntat present dels pobles que vulguin ésser federats i confederats. Recorrem exclusivament a antecedents històrics ja li semblava a Pi i Margall una posició anticuada. Cal saber concretament quines son les entitats que tenen voluntat d'acció col·lectiva. Aquells nuclis que encara no sentin una inquietud i necessitat de retrobament, no hi ha cap raó per a imposar-los-hi una solució que no desitgin. No sabem, per exemple, quina seria la reacció que s'operaria entre els ciutadans que conviuen dintre el terreny que formava l'antic Regne de Múrcia. Si demà, o més endavant, senten desvetllar-se un anhel col·lectiu, seria arribada l'hora de donar-los plena personalitat, dintre de la Federació corresponent.

El que no veiem clar, de cara al futur, és la posició castellana. Els grans

pensadors castellans moderns. Unamuno, Ortega, etc, han partit sempre de la base que Castella i Espanya eren sinònims. Anselm Carretero avui, com ahir Bello, Besteiro, Azaña i d'altres, es mostra partidari d'una solució federal, que els al·ludits, davant la impossibilitat de portar-la a terme, canalitzaren vers un règim d'estatuts condicionats. Perquè l'actual tesi de l'amic Carretero passi d'una interessant exposició a una realitat pràctica, cal, primerament, impregnar-la en l'esperit i voluntat dels pobles de parla castellana. Si un dia els castellans d'Asturies, de Lleó, de Castella i de totes les altres contrades arribessin a acceptar, de bona fé, les posicions que defensa Carretero, creiem que l'entesa entre els pobles de la Península seria factible. Dissortadament, fins ara, sols han acceptat punts de mira similars personalitats molt aïllades, i algunes altres, molt menys idealistes i sinceres, ho han defensat com a posicions oportunistes per evitar la ràpida i temuda desintegració total d'aquest conglomerat de pobles dit Espanya.

Sentim dir a l'amic Carretero que som escèptics en creure que les seves teories tindran ampla ressonància entre els pobles de parla castellana. Ens plauria equivocar-nos i ho celebrariem pel bé de les noves generacions. Mentre el temps passa, i el món segueix el seu camí, nosaltres defensem la personalitat col·lectiva de Catalunya. La lliure expressió de la voluntat d'un poble és una arma perillosa, puix en un moment passional pot desviar la tradició d'una col·lectivitat i orientar-la vers viaranyes desconeguts. Nosaltres però, com a demòcrates, seguirem defensant el dret d'autodeterminació pel nostre poble. Això ens pot portar, per incomprensió dels altres, a solucions separatistes que no defensem ni desitgem. El nostre ideal, com ja hem dit, és la Confederació Ibèrica. En el pitjor dels casos Catalunya podria acceptar — més o menys a contracor — una solució federal o estatutària. El que mai tolerarà, voluntariament, és un centralisme absorbent com el de l'època monàrquica i que en l'hora que vivim la tirania franquista ha accentuat a graus d'imposició mai coneguts i que el fa caure obertament — d'acord amb el Dret Internacional — en el concepte de delictes de genocidi.

NOMES LA LLUITA FA RECLAR ELS DICTADORS. TOT CATALUNYA HA D'EXIGIR :

LLIBERTAT PELS PRESOS !

ELS FONS MONETARI INTERNACIONAL al Servei dels Estats Units

Aquesta institució «internacional» fou constituïda arran dels acords de la Conferència Monetaria i Financera de les Nacions Unides signats a Breton Woods l'any 1944, de la qual també va sorgir el Banc Internacional de Reconstrucció i Foment.

Pel que fa al F.M.I., aquest ha començat a ésser més conegut després de les seves recents intervencions, principalment i en raó del lloc des d'on escrivim mencionarem les fetes a diversos països de l'America Llatina, on ha enviat diverses missions que han significat en tots els casos la imposició de mesures econòmiques d'austeritat, però sempre caient sobre l'espatlla dels treballadors les ja famoses «recomanacions» dels seus directius. Es així com són prou conegudes les missions Klein a Perú i Equador; Klein-Sacks a Xile; Eder a Bolívia i darrerament, a l'Argentina.

La dictadura franquista també va acudir al F. M. I. a la recerca dels seus préstecs i, està clar, el Govern espanyol no ha tingut cap problema de consciència a posar en pràctica les mesures antipopulars que aquell li exigí com a garantia. El que volem demostrar en aquest breu treball és que al F.M.I. no se li pot demanar — sota pecat d'ingenuïtat manifesta — que intervingui davant de la dictadura per tal de que les mesures d'austeritat no recaiguin en un tot damunt dels sectors populars, ja que les receptes del F.M.I. són, precisament, per això mateix. Per altra part, al recórrer a aquest expedient, ens trobem que el poble pot creure que una mena de fatalisme plana de manera ineluctable damunt d'Espanya i que no hi havia més remei que caure sota el bon patronatge del F.M.I., el qual vindria a posar en ordre el desgoverr de la tirania; el que cal, però, és demostrar, fer saber que les orientacions del F.M.I. no tenen res a veure amb les aspiracions dels pobles català i espanyol i si molt amb l'apuntament de la dictadura.

Al principi hem entremillat el mot «internacional» tot fent referència a la institució que tractem, i la nostra tasca, avui, serà demostrar el per què d'això, i així com de la raó del títol d'aquestes línies.

I. — ELS PAÏSOS MES RICS TENEN MES VOTS.

Com es vota en el si del F.M.I. per tal d'aprovar les seves decisions? La secció 5a. de l'article XIIè, diu concretament referent a les votacions:

a) Cada participant tindrà 250 vots més UN adicional per cada part de la

per J. GARCIA GRAU

seya quota equivalent a 100 mil dòlars dels EE.UU.

b) Sempre que es requereixi un vot de conformitat amb les seccions 4 ó 5 de l'article Vè, cada participant tindrà el número de vots a que té dret d'acord amb el paràgraf a) anterior, ajustat de la manera següent :

1) Mitjançant l'addició d'un vot per l'equivalent de cada 400 mil dòlars del EE.UU., de les seves netes de la seva moneda fins la data en que s'efectuï la votació, o

2) Mitjançant la substracció d'UN vot per l'equivalent de cada 400 mil dòlars del EE.UU., de les seves compres netes de monedes d'altres participants fins la data en que s'efectuï la votació, establint-se que en cap moment es considerarà que les compres netes o les verdes netes excedeixen d'una quantitat igual a la quota del participant interessat.»

Així tenim que els països més rics tenen més vots (1 més per cada 100 mil dòlars de la seva quota), però aquestes diferències augmentaran per algunes votacions, ja que els països rics són els que venen més moneda (i reben 1 vot més cada 400 mil dòlars de les seves verdes) mentre que els països pobres que necessiten comprar moneda minvaran els seus vots (1 vot menys cada 400 mil dòlars de les seves compres).

II. — ELS VOTS DELS EE.UU.

Cada país té fixada una quantitat, la quota, per a integrar el Fons. Al 1944, les quotes estipulades arribaven a 8.800 milions de dòlars, que, a 100.000 dòlars per vot, fan un total de 88.000 vots.

Però observem que tots els països junts, en tant que països, tenen 11.000 vots, 44 participants i cadascun té 250 vots.

El total dels vots (250 vots cada país; 1 vot cada 100 mil dòlars) és, segons el quadre adjunt de 99.000 vots distribuïts així :

Per participants (44)	11.000
Per quotes (8.800 milions dòlars) ..	88.000
Total	99.000

Els vots dels EE.UU. son 27.750 (250 com a país, 27.500 segons la seva quota).

ELS ESTATS UNITS POSSEIXEN MES DE LA QUARTA PART DEL TOTAL DELS VOTS DEL F.M.I.

III. — JUNTA DE GOVERNADORS.

L'acord sobre el F.M.I. crea, per a dirigir-lo, una Junta de Governadors, Directors Executius, un Director Administrador i el personal corresponent.

La secció 2a. de l'article XIIè expressa :

«a) Tots els poders del Fons es confiaran a una Junta de Governadors, composta d'un Governador i un suplent nomenats per cada participant, en la forma que aquest determini.»

Però no tots els Governadors tenen el mateix número de vots, sinó que en l'apartat E es puntualitza el següent :

«Cada Governador tindrà dret a emetre el número (de vots) que se li assignen en la secció 5a. d'aquest article.»

Aquesta secció és la transcrita més amunt que dona a cada participant 250 vots més 1 per cada 100.000 dòlars de la seva quota.

Per tant : un Governador dels EE.UU. emet 27.750 vots ; Un Governador de Lìberia emet 255 vots.

A més, l'apartat D expressa : «Constituirà el quòrum en qualsevol reunió de la Junta de Governadors, una majoria de Governadors que tinguin no menys de dues terceres parts de la totalitat de vots.»

Si sumem solament els vots dels EE. UU. i de la Xina Nacionalista tenim :

EE. UU.	27.750 vots
Xina Nacionalista	5.250 «
Total	33.000 «

EE. UU. I ELS SEUS SATEL·LITS PODEN DEIXAR SENSE QUORUM, SI AIXÍ HO VOLEN, LA JUNTA DE GOVERNADORS.

IV. — ELS DIRECTORS EXECUTIUS ELS CINC PAÏSOS MES RICS TENEN DRET A DESIGNAR 5 DIRECTORS EXECUTIUS, MENTRE QUE 39 PAÏSOS NOMÉS DESIGNEN 7 DIRECTORS EXECUTIUS.

Tampoc el vot dels Directors Executius val igual, sinó que es manté la irritant proporció anterior. En definitiva, el F.M.I. està al servei dels EE. UU. Podríem multiplicar els exemples, però creiem que amb els apuntats avui és suficient.

El socialisme preconitza organismes internacionals autèntics per tal de regular l'economia internacional, però rebutja les institucions en les quals els països voten d'acord a llur riquesa, donant el predomini a les potències imperialistes, els interessos de les quals no s'orienten a assolir el benestar dels pobles i l'equilibri econòmic internacional, sinó a augmentar, encara més, el dolor i la misèria dels pobles dependents.

Abril 1931

Abril 1961

30 anys després

Es compleixen trenta anys d'aquella mesada lluminosa que veié els pobles d'Espanya decidits a prendre en mans llurs destins.

Els homes que devien dirigir aquest esforç sovint es perderen en la confusió i les paraules. Però l'intenció era bona i era massa perillosa per les forces reaccionàries. Per això es sublevaren i Franco encengué la guerra civil.

Trenta anys més tard els problemes que la República volia resoldre subsisteixen, molt més agreujats :

★ L'estructura centralista i parasitària de l'Estat.

★ Un règim agrari feudal generador de misèria pels camperols de les regions del centre i sur d'Espanya.

★ Un capitalisme monopoliste afanyós de beneficis i incapaç de resoldre els problemes productius

★ Une Església reaccionària, protectora de tots els privilegis.

★ Manca d'escoles, manca de vivendes, manca de pa.

La feina està per fer !

Les noves generacions catalanes i espanyoles han de saber efectuar-la !

ENDAVANT CAP AL SOCIALISME !

Èditorial

Entorn de la unitat

La Política i el Desig

Aquests dies la situació espanyola ha ocupat de nou les columnes editorials dels periòdics europeus — deixant de banda els espanyols, naturalment. El procés anomenat dels «intel·lectuals» de Madrid ha estat seguit amb atenció. Se'ls acusava, en efecte, d'haver intentat posar en peu un instrument de diàleg amb l'emigració, capaç d'oferir una alternativa a l'actual dictadura. Tot-hom sap que la majoria dels acusats reconeixaven l'establiment d'una monarquia liberal i democràtica perquè els semblava una hipòtesi més fàcilment realitzable.

Han passat quatre anys des d'aquells dies de l'intent, suava jutjat i absolt pels tribunals madrilenys. Es ben evident que durant aquests anys el franquisme no ha consolidat la seva posició. Però també seria excessiu de dir que la «hipòtesi» dels acusats ha guanyat terreny.

Altres esdeveniments espanyols han meregut també aquests dies la llum de l'actualitat. Uns reportatges italians posen de relleu la personalitat de Gil Robles, en el conjunt de dirigents catòlics descontentos de la dictadura i que voldrien trobar-hi sortida. Des de l'any 1947, si ho mireu bé, és a dir des de les famoses negociacions Prieto-Gil Robles, el nom d'aquest polític centra unes perspectives — monàrquiques també — que no semblen pas aparentment progressar.

Uns dies després de la sentència absolutòria els diaris han fet conèixer també un manifest de «l'Unión Española», organització clandestina monàrquica, de límits poc precisos: les posicions que s'hi manifesten semblen similars a la posició

del «intel·lectuals» i a l'expressada per Gil Robles ja fa prop de quinze anys. Es demana a Franco que deixi el poder i que cedeixi el tron a Don Juan. Es el que deia el propi Don Juan a unes dotzenes de carlins que el visitaven, assegurant-los que ell confiava que el patricisme del dictador evolucionaria vers la monarquia i evitaria el període constituent que sembla ser particularment temut pels monàrquics.

Una fotografia publicada a un important setmanari de París resum l'essencial d'aquesta acció Juanista: el fill del pretendent, Juan Carlos, hi fa el «besa la mano» a la senyora Franco, la qual tota estarrufada, rep l'homenatge del descendent de Felip V mentre el Caudillo contempla l'escena satisfet. Qui dia passa, any empeny — sembla dir-se interiorment el dictador espanyol, resumint així l'essencial de la seva política.

En conclusió, els monàrquics afirmen un desig; no pot dir-se que facin gaire res per a realitzar-lo si no és recordar a les forces conservadores del país, que Franco és mortal i que un dia o altre el problema institucional es plantejarà si vol evitar-se «el caos».

Ara bé, davant d'això quina és l'acció de les forces espanyoles que preconitzen una altra sortida, i refusen l'hipòtesi monàrquica? Simplement, l'expressió d'un altre desig: el desig del govern provisional — desig perfectament il·lusori si no reposa damunt de l'esforç de mobilització popular — el qual ha tingut com a úniques manifestacions exteriors les que s'han promogut a Catalunya i al País Base en diverses ocasions.

No hi ha avui una política monàrquica coherent i resoltament antifranquista. Però hi ha molt menys encara una política democràtica resolta i definida. Els monàrquics desitgen que Franco deixi pas a la monarquia; els republicans i els socialistes desitgen que hi ha hagi un règim provisional. Els monàrquics però recolzen llur posició en l'afany de sobreviure de les forces conservadores. En què recolzaran les forces democràtiques si no es plantejen com un imperatiu fonamental l'enquadrament i la mobilització de les masses populars?

Aquest és al nostre entendre el nus de qüestió. O afirmem clarament uns objectius i creem els instruments per a fer-los reeixir, o simplement, en el joc contradictori dels desigs, deixem que vagi perdurant el podrimener franquista que ha creat molts interessos i que l'Opus Dei i la gent de Solís van aguantant com poden.

El món es mou a tot arreu: l'Àfrica veïna, on aquest moviment tindrà conseqüències a la península; a Amèrica, a tots el continents. Som capaços nosaltres de sortir d'aquest terrible immobilisme peninsular que Franco vol perpetuar? Les Forces Democràtiques de Catalunya creuen que en som capaços. És una qüestió de voluntat i de decisió. Estem disposats a posar-hi el coll, al costat de tots aquells que vulguin ajudar-hi.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA